Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi razširjeni senat)

z dne 8. julija 2020*

„Ekonomska in monetarna politika – Bonitetni nadzor kreditnih institucij – Člen 18(1) Uredbe (EU) št. 1024/2013 – Upravna denarna kazen, ki jo je ECB naložila kreditni instituciji zaradi kršitve člena 77(a) Uredbe (EU) št. 575/2013 – Podrobna pravila za objavo na spletnem mestu ECB – Člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 in člen 132(1) Uredbe (EU) št. 468/2014“

V zadevi T-203/18,

VQ, ki jo zastopa G. Cahill, barrister,

tožeča stranka,

proti

Evropski centralni banki (ECB), ki jo zastopajo E. Koupepidou, E. Yoo in M. Puidokas, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata I. Gurov in J. Bauerschmidt, agenta,

in

Evropske komisije, ki jo zastopajo L. Armati, A. Steiblytė, K.-P. Wojcik in A. Nijenhuis, agenti,

intervenienta,

katere predmet je predlog na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Odločbe ECB ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 z dne 14. marca 2018, sprejete na podlagi člena 18(1) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL 2013, L 287, str. 63), v delu, v katerem je ECB na eni strani tožeči stranki naložila upravno denarno kazen v višini 1.600.000 EUR in na drugi strani odločila, da se ta kazen brez anonimizacije imena tožeče stranke objavi na spletnem mestu ECB,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi razširjeni senat),

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, V. Tomljenović, sodnica, F. Schalin, sodnik, P. Škvařilová-Pelzl, sodnica, in I. Nõmm (poročevalec), sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

* Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, VQ, je kreditna institucija, ki je glede na svojo pomembnost predmet bonitetnega nadzora Evropske centralne banke (ECB).

2 Preiskovalna enota ECB je 27. decembra 2016 tožeči stranki poslala uradno obvestilo o očitkih na podlagi člena 126(1) in (2) Uredbe (EU) št. 468/2014 ECB z dne 16. aprila 2014 o vzpostavitvi okvira za sodelovanje znotraj enotnega mehanizma nadzora med ECB in pristojnimi nacionalnimi organi ter z imenovanimi nacionalnimi organi (okvirna uredba o EMN) (UL 2014, L 141, str. 1). Tožeči stranki je bilo očitano, da je med 1. januarjem 2014 in 7. decembrom 2016 opravila transakcije odkupa lastnih delnic, ne da bi zaprosila za predhodno dovoljenje pristojnega organa, in sicer v nasprotju s členom 77(a) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1, ter popravka v UL 2013, L 208, str. 68, in UL 2013, L 321, str. 6). V skladu s členom 521(1) in (2) Uredbe št. 575/2013 se je ta določba, ki je začela veljati 28. junija 2013, začela uporabljati šele 1. januarja 2014.

3 Tožeča stranka je 10. februarja 2017 predložila pisna stališča glede uradnega obvestila o očitkih.

4 Preiskovalna enota ECB je 29. junija 2017 tožeči stranki poslala osnutek odločitve, da bi ji omogočila, da predloži pisna stališča o znesku predvidene upravne denarne kazni v višini 1.600.000 EUR.

5 Tožeča stranka je 17. in 18. julija 2017 predložila pisna stališča o tem osnutku odločitve.

6 ECB je 23. novembra 2017 sprejela odločbo na podlagi člena 18(1) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na ECB (UL 2013, L 287, str. 63), s katero je, prvič, ugotovila, da je tožeča stranka s tem, da je med 1. januarjem 2014 in 7. decembrom 2016 odkupovala lastne delnice, storila kršitev, in sicer kršitev obveznosti iz člena 77(a) Uredbe št. 575/2013, da za izplačilo instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala pridobi predhodno dovoljenje pristojnega organa, drugič, tožeči stranki naložila upravno denarno kazen v višini 1.600.000 EUR in, tretjič, odločila, da se ta upravna denarna kazen objavi na njenem spletnem mestu brez anonimizacije imena tožeče stranke.

7 Tožeča stranka je 22. decembra 2017 zahtevala pregled te odločbe v skladu s členom 24(1), (5) in (6) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 7 Sklepa ECB 2014/360 z dne 14. aprila 2014 o ustanovitvi Upravnega odbora za pregled in določitvi njegovih pravil za delovanje (UL 2014, L 175, str. 47). Pred Upravnim odborom za pregled je bilo 25. januarja 2018 opravljeno zaslišanje.

8 Upravni odbor za pregled je 21. februarja 2018 podal mnenje, v katerem je ugotovil, da je bila odločitev ECB zakonita.

9 ECB je 14. marca 2018 sprejela Odločbo ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026, in sicer na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013, s katero je bila na podlagi člena 24(7) te uredbe razveljavljena in nadomeščena odločba z dne 23. novembra 2017, pri čemer je bila ohranjena identična vsebina (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

10 ECB je na prvem mestu ugotovila obstoj kršitvenega ravnanja tožeče stranke. Opozorila je, da od začetka uporabe Uredbe št. 575/2013, to je 1. januarja 2014, iz člena 77(a) te uredbe ter iz člena 29(1) in člena 31(1) Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 241/2014 z dne 7. januarja 2014 o dopolnitvi Uredbe št. 575/2013 v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi glede kapitalskih zahtev za institucije (UL 2014, L 74, str. 8) izhaja, da mora kreditna institucija, ki želi izplačati instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, pridobiti predhodno dovoljenje pristojnega organa. Opozorila je, da je od 4. novembra 2014 pristojni organ v smislu te uredbe, pri čemer je to funkcijo v razmerju do tožeče stranke prej opravljala Banco de España (banka Španije).

11 ECB je navedla, da je tožeča stranka opravila odkup lastnih delnic, ne da bi pri pristojnem organu zaprosila za predhodno dovoljenje v smislu Uredbe št. 575/2013. Opozorila je, da je tožeča stranka 16. marca 2016 skupno nadzorniško skupino zaprosila za pojasnilo o možnosti uporabe člena 77 Uredbe št. 575/2013 za transakcije, ki se nanašajo na lastne delnice, na kar je navedena skupina 23. marca 2016 odgovorila pritrdilno. Poudarila je, da je tožeča stranka kljub temu od 24. marca do 7. novembra 2016 še naprej opravljala odkup lastnih delnic brez dovoljenja.

12 ECB je iz tega sklepala, da tožeča stranka od 1. januarja 2014 do 7. novembra 2016 ni spoštovala člena 77(a) Uredbe št. 575/2013 v povezavi s členom 29(1) in členom 31(1) Delegirane uredbe št. 241/2014 in da je bila ta kršitev od 1. januarja 2014 do 23. marca 2016 storjena vsaj iz malomarnosti in od 24. marca do 7. novembra 2016 namerno.

13 ECB je na drugem mestu tožeči stranki zaradi njenega kršitvenega ravnanja naložila upravno denarno kazen v višini 1.600.000 EUR. Poudarila je, da lahko na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 naloži upravno denarno kazen v primeru kršitve zahteve iz upoštevnih pravnih aktov Unije, ki se neposredno uporabljajo, in da je v zvezi s tem pristojnim organom v skladu z upoštevnim pravom Unije dana možnost, da izrečejo upravne denarne kazni. Opozorila je, da morajo biti kazni, ki se uporabljajo, v skladu s členom 18(3) te uredbe „učinkovite, sorazmerne in odvračilne“.

14 ECB je kot olajševalno okoliščino upoštevala, da je tožeča stranka skupno nadzorniško skupino obvestila o ravnanju, ki pomeni kršitev, in da je po 7. novembru 2016 spoštovala svoje obveznosti iz člena 77(a) Uredbe št. 575/2013. Upoštevala je tudi, da je tožeča stranka v obdobju kršitve v svojih poročilih v zvezi s kapitalskimi zahtevami pravilno odbila svoje odkupe delnic.

15 Menila je, da upravna denarna kazen v višini 1.600.000 EUR, ki predstavlja 0,03 % letnega prometa tožeče stranke, pomeni sorazmerno kazen.

16 ECB se je na tretjem mestu odločila, da na svojem spletnem mestu brez anonimizacije imena tožeče stranke objavi upravno denarno kazen, ki je bila naložena. V bistvu je opozorila, da iz uvodne izjave 38 Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL 2013, L 176, str. 338) in iz člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 izhaja, da zaradi ohranitve odvračilnega učinka upravnih kazni velja načelo njihove objave. Menila je, da tožeča stranka ni dokazala, da izpolnjuje pogoje iz člena 132(1) okvirne uredbe o EMN, ki omogoča anonimno objavo upravne denarne kazni.

17 Tožeča stranka je 15. marca 2018 ECB obvestila, da namerava pri Splošnem sodišču v zvezi z objavo naložene sankcije vložiti tožbo za razglasitev ničnosti in predlog za izdajo začasnih odredb.

18 ECB je 20. marca 2018 tožečo stranko obvestila, da namerava upravno denarno kazen objaviti med sredo, 21. marca 2018, zvečer in četrtkom, 22. marca 2018, zjutraj.

19 Tožeča stranka je 22. marca 2018 zjutraj ECB obvestila, da namerava vložiti tožbo za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe in predlog za izdajo začasnih odredb. ECB ji je istega dne dala možnost, da navedeni predlog vloži do 23. marca 2018 do 12. ure, sicer naj bi na svojem spletnem mestu kazen objavila 26. marca 2018.

20 Denarna kazen, naložena tožeči stranki, je bila 8. maja 2018 objavljena na spletnem mestu ECB.

Postopek in predlogi strank

21 Tožeča stranka je 23. marca 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Tožeča stranka je istega dne v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za priznanje anonimnosti.

22 Tožeča stranka je 26. marca 2018 z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za izdajo začasne odredbe na podlagi členov 278 in 279 PDEU, v katerem je predsedniku Splošnega sodišča v bistvu predlagala, naj odloži izvršitev točke 5 izpodbijane odločbe, ki se nanaša na objavo naložene upravne denarne kazni, in podredno, naj odloži izvršitev navedene točke 5 v delu, v katerem je določena objava te kazni brez anonimizacije imena tožeče stranke.

23 Predlog tožeče stranke je bil zavrnjen s sklepom z dne 3. maja 2018, VQ/ECB (T-203/18 R, neobjavljen, EU:T:2018:261), odločitev o stroških pa je bila pridržana.

24 Predsednik drugega senata (nekdanja sestava) je z odločbo z dne 8. junija 2018 ugodil predlogu za anonimnost, ki ga je vložila tožeča stranka.

25 Svet Evropske unije in Evropska komisija sta 15. junija oziroma 9. julija 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom ECB. Predsednik drugega senata Splošnega sodišča (nekdanja sestava) je s sklepoma z dne 27. julija in 17. avgusta 2018 dovolil intervencijo Sveta in Komisije v podporo predlogom ECB.

26 Splošno sodišče je na predlog sodnika poročevalca v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 svojega poslovnika ECB pozvalo, naj odgovori na vprašanje, druge stranke pa, naj podajo svoja stališča. Ta zahteva je bila izpolnjena v določenih rokih.

27 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bila zadeva dodeljena novemu sodniku poročevalcu, ki je bil razporejen v drugi senat, ki mu je bila zato dodeljena obravnavana zadeva.

28 Splošno sodišče je na predlog drugega senata Splošnega sodišča na podlagi člena 28 Poslovnika odločilo, da zadevo predodeli razširjenemu senatu.

29 Stranki v določenem roku nista vložili predloga na podlagi člena 106 Poslovnika za ustno podajo navedb na obravnavi.

30 Splošno sodišče (drugi razširjeni senat) je na podlagi člena 106(3) Poslovnika odločilo, da bo odločilo brez ustnega dela postopka.

31 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razglasi za ničnо;

– na podlagi člena 277 PDEU razglasi, da člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 ni zakonit, in zato izpodbijano odločbo razglasi za ničnо ter

– ECB naloži plačilo stroškov.

32 ECB in Komisija Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

33 Svet Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj ugovor nezakonitosti, ki ga je tožeča stranka vložila zoper člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013, zavrne kot očitno neutemeljen.

Pravo

34 Najprej je treba ugotoviti, da tožeča stranka z drugim tožbenim predlogom Splošnemu sodišču predlaga, naj na podlagi člena 277 PDEU razglasi, da člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 ni zakonit, in zato izpodbijano odločbo razglasi za nično.

35 Ta predlog je treba razumeti tako, da je njegov namen to, da se kot predhodno vprašanje ugotovi nezakonitost člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013. Ugovor nezakonitosti, ki ga je tožeča stranka vložila na podlagi člena 277 PDEU, bo treba torej preučiti le v okviru preučitve predloga tožeče stranke za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe.

36 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in člena 49(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) ter načela sorazmernosti, drugi na kršitev člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN, tretji pa v bistvu na kršitev člena 263, šesti odstavek, PDEU in člena 47 Listine. Tožeča stranka se v okviru tega tretjega tožbenega razloga sklicuje tudi na nezakonitost člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v okviru očitka, ki se v bistvu nanaša na neobstoj pravne podlage izpodbijane odločbe.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in člena 49(1) Listine ter načela sorazmernosti

37 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga v bistvu navaja dva očitka, od katerih se prvi nanaša na kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in člena 49(1) Listine, drugi pa na kršitev načela sorazmernosti.

Prvi očitek: kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in člena 49(1) Listine

38 ECB je v izpodbijani odločbi zoper tožečo stranko ugotovila kršitev člena 77(a) Uredbe št. 575/2013, storjeno z izplačilom nekaterih instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala brez pridobitve predhodnega dovoljenja pristojnega organa, za katero je naložila upravno kazen na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013.

39 Tožeča stranka v bistvu trdi, da člena 77(a) Uredbe št. 575/2013 ni bila zavezana spoštovati, dokler se ne uporabijo vse zahteve glede lastniškega kapitala iz člena 78(1) te uredbe. Iz tega sklepa, da zato, ker se zahteva po vzdrževanju varovalnih kapitalskih blažilnikov, določena z Direktivo 2013/36, na katero napotuje člen 78(1) Uredbe št. 575/2013, v Španiji uporablja šele od 1. januarja 2016, pred tem datumom ni mogla storiti kršitve člena 77(a) Uredbe št. 575/2013. Iz tega naj bi v bistvu izhajalo, da naj bi se ECB s tem, da ji je za to ravnanje naložila upravno denarno kazen, oprla na določbe Direktive 2013/36, ki se še niso začele uporabljati, in naj bi kršila tako člen 18(1) Uredbe št. 1024/2013 kot tudi načelo zakonitosti kaznivih dejanj in kazni, ki se zagotavlja s členom 49(1) Listine.

40 ECB ob podpori Komisije prereka trditve tožeče stranke.

41 V skladu s členom 18(1) Uredbe št. 1024/2013 lahko ECB, „[č]e kreditne institucije, finančni holdingi ali mešani finančni holdingi namerno ali iz malomarnosti kršijo zahtevo iz upoštevnih pravnih aktov Unije, ki se neposredno uporabljajo, in je v zvezi s tem pristojnim organom v skladu z upoštevnim pravom Unije dana možnost, da izrečejo upravne denarne kazni […] pri opravljanju nalog, ki se nanjo prenesejo s to uredbo, naloži upravne denarne kazni“.

42 Iz tega izhaja, da morata biti za to, da lahko ECB naloži upravno denarno sankcijo, izpolnjena kumulativna pogoja. Prvi pogoj se nanaša na izvor kršitve, ki se mora nanašati na upoštevni pravni akt Unije, ki se neposredno uporablja. Drugi pogoj se nanaša na to, da mora biti pristojnim organom v skladu z upoštevnim pravom Unije dana možnost, da za to kršitev izrečejo upravno denarno kazen.

43 Tožeča stranka v okviru tega tožbenega razloga zgolj na podlagi trditev, navedenih v točki 39 zgoraj, izpodbija, da bi bil izpolnjen prvi pogoj iz člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013.

44 Takih trditev ni mogoče sprejeti.

45 Med strankami ni sporno, da je tožeča stranka med 1. januarjem 2014 in 7. novembrom 2016 izvedla odkupe lastnih delnic, ki se uvrščajo med instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ne da bi predhodno zaprosila za dovoljenje pristojnega organa, to je banke Španije, in nato od 4. novembra 2014 ECB.

46 Člen 77 Uredbe št. 575/2013, naslovljen „Pogoji za zmanjšanje kapitala“, določa:

„1. Institucija potrebuje predhodno dovoljenje pristojnega organa za eno ali oboje od naslednjega:

(a) zmanjšanje, odkup ali izplačilo instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ki jih je izdala institucija, na način, ki je dovoljen na podlagi veljavne nacionalne zakonodaje;

(b) izvedba odpoklica, odkupa, odplačila ali izplačila instrumentov dodatnega temeljnega kapitala ali dodatnega kapitala, kot je ustrezno, pred datumom njihove pogodbene zapadlosti.“

47 Člen 77 Uredbe št. 575/2013 je tako določba pravnega akta Unije, ki se neposredno uporablja, s katero je kreditnim institucijam naložena obveznost, da preden odkupijo ali izplačajo med drugim instrumente navadnega lastniškega temeljnega kapitala, pridobijo predhodno dovoljenje pristojnega organa.

48 Člen 77 Uredbe št. 575/2013 poleg tega vsebuje nedvoumno besedilo, s katerim se kreditnim institucijam nalaga obveznost, da zaprosijo za predhodno odobritev pristojnega organa, pri čemer je ta obveznost pogojena le z nastankom položajev iz točk (a) in (b) iste določbe, ne pa z uporabo določb drugih aktov Unije.

49 Te ugotovitve ni mogoče izpodbiti z argumentacijo tožeče stranke, da pristojni organ ni mogel izvajati nadzora na podlagi člena 78 Uredbe št. 575/2013.

50 Namen člena 77 Uredbe št. 575/2013 je sicer pristojnemu organu omogočiti opravljanje naloge, ki mu je naložena s členom 78 te uredbe, to je naloge nadzora nad vplivi zmanjšanja lastniškega kapitala, ki ga namerava izvesti institucija, na spoštovanje njenih minimalnih kapitalskih zahtev. Vendar je v nasprotju s trditvami tožeče stranke pristojni organ nad njo lahko izvedel tak nadzor že pred začetkom uporabe določb Direktive 2013/36, ki se nanašajo na lastniški kapital.

51 Člen 78(1)(b) Uredbe št. 575/2013, naslovljen „Dovoljenje nadzornika za zmanjšanje kapitala“, določa:

„1. Pristojni organ izda instituciji dovoljenje za zmanjšanje, izplačilo, odpoklic ali odkup, instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala, dodatnega temeljnega kapitala ali dodatnega kapitala, če je izpolnjen kateri koli od naslednjih pogojev:

[…]

(b) institucija je pristojnemu organu zadovoljivo dokazala, da bi kapital institucije po zadevni aktivnosti presegel zahteve iz člena 92(1) te uredbe in zahteve po skupnem blažilniku, kakor je opred[e]ljena v točki (6) člena 128 Direktive 2013/36 v obsegu, ki ga lahko pristojni organ oceni kot potrebnega na podlagi člena 104(3) Direktive 2013/36.“

52 Zato se presoja vplivov zmanjšanja lastniškega kapitala, ki ga namerava izvesti institucija, opravlja glede na minimalno raven lastniškega kapitala, ki ga mora imeti kreditna institucija, in sicer ne samo na podlagi Direktive 2013/36, temveč tudi na podlagi Uredbe št. 575/2013.

53 Ker so torej zahteve glede lastniškega kapitala, določene v členu 92(1) Uredbe št. 575/2013, veljale že od začetka uporabe te uredbe, je pristojni organ lahko preveril vplive odkupov lastnih delnic tožeče stranke na spoštovanje njenih minimalnih zahtev glede lastniškega kapitala, kot izhajajo iz te določbe.

54 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da ECB ni kršila člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in načela zakonitosti kaznivih dejanj in kazni iz člena 49(1) Listine.

Očitek v zvezi s kršitvijo načela sorazmernosti

– *Dopustnost očitka*

55 ECB meni, da je treba očitek, ki se nanaša na kršitev načela sorazmernosti, zavrniti kot nedopusten, ker je bil prvič naveden v fazi replike.

56 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu s členom 84(1) Poslovnika navajanje novih tožbenih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom. Vendar je treba tožbeni razlog, ki je izrecna ali implicitna razširitev tožbenega razloga, predhodno navedenega v tožbi, in ki je z njim tesno povezan, razglasiti za dopusten. Da bi bilo novo trditev mogoče šteti za razširitev predhodno navedenega tožbenega razloga ali očitka, mora biti dovolj tesno povezana s tožbenimi razlogi ali očitki, predhodno navedenimi v tožbi, da bi se lahko štelo, da izhaja iz običajnega razvoja razprave v postopku pred sodiščem (glej sodbo z dne 20. novembra 2017, Petrov in drugi/Parlament, T-452/15, EU:T:2017:822, točka 46 in navedena sodna praksa).

57 Tožeča stranka v repliki trdi, da je ECB kršila načelo sorazmernosti s tem, da ji je naložila upravno denarno kazen ob upoštevanju, na eni strani, dvomov o obsegu člena 77(a) Uredbe št. 575/2013, njene dobre vere, preglednosti njenega ravnanja, njenega spoštovanja zahtev glede lastnega kapitala in pogostnosti prakse odkupa lastnih delnic v Španiji ter, na drugi strani, obstoja drugih, manj omejujočih sredstev, ki jih ima na voljo.

58 Poudariti je treba, da je tožeča stranka v tožbi, prvič, v točki 48 poudarila, da ima ECB na voljo številna sredstva, drugič, zlasti v točkah 49, 59 in 60 navedla, da obstajajo dvomi o natančnem obsegu člena 77(a) in člena 78 Uredbe št. 575/2013 ter da ni bilo podano nobeno pojasnilo glede tega, kako je treba te določbe razlagati, in tretjič, v točki 64 trdila, da ECB v zvezi z naložitvijo upravne denarne kazni v razmerju do nje ne more sprejeti razlage, ki bi ji bila v škodo.

59 Tako je bila, čeprav se tožeča stranka v tožbi ni izrecno oprla na kršitev načela sorazmernosti zaradi naložitve kazni zoper njo, taka kritika že vsebovana v njeni argumentaciji. Zato je treba za očitek, ki se nanaša na kršitev načela sorazmernosti in ki je naveden v repliki, šteti, da gre pri njem za razširitev očitka iz tožbe v smislu sodne prakse, navedene v točki 56 zgoraj.

60 Glede na navedeno je ta očitek zato dopusten.

– *Utemeljenost očitka*

61 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo sorazmernosti, ki je eno temeljnih načel prava Unije, zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevnega predpisa in ne presegajo okvirov, ki so potrebni za doseganje teh ciljev, pri čemer se pri več primernih ukrepih izbere najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa morajo biti sorazmerne s cilji, ki se jim sledi (glej sodbo z dne 4. maja 2016, Philip Morris Brands in drugi, C-547/14, EU:C:2016:325, točka 165 in navedena sodna praksa).

62 V zvezi s tem ECB na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 sicer „lahko“ naloži upravne denarne kazni in torej ni zavezana to storiti. Zato mora ECB načelo sorazmernosti spoštovati ne le pri določitvi zneska kazni, in sicer da bi spoštovala člen 18(3) te uredbe, ki določa, da so kazni, ki se uporabljajo, „sorazmerne“, ampak tudi kadar odloča, ali storjena kršitev upravičuje naložitev kazni.

63 Vendar je treba ugotoviti, da odločitev ECB, da tožeči stranki naloži upravno denarno kazen, ni nesorazmerna, kot to zatrjuje tožeča stranka.

64 Na prvem mestu je treba iz razlogov, navedenih v točkah od 46 do 54 zgoraj, ugotoviti, da je bilo mogoče obseg obveznosti tožeče stranke jasno izpeljati iz besedila člena 77(a) Uredbe št. 575/2013. Zato pri razlagi zakonodaje ni bilo razumnega dvoma, zaradi katerega bi lahko bilo to, da je ECB naložila upravno denarno kazen v zvezi s kršitvijo, ki jo je storila tožeča stranka, nesorazmerno.

65 Na drugem mestu to ugotovitev potrjuje okoliščina, da je tožeča stranka, potem ko jo je skupna nadzorniška skupina 23. marca 2016 obvestila o obsegu njenih obveznosti na podlagi člena 77(a) Uredbe št. 575/2013, vztrajala pri svojem kršitvenem ravnanju, zaradi česar je ECB ugotovila, da kršitev od tega datuma ni bila več storjena iz malomarnosti, ampak namerno.

66 ECB poleg tega v svojih pisanjih pravilno ugotavlja, da možnosti, ki pomenijo alternativo naložitvi upravne denarne kazni in ki jih poudarja tožeča stranka, kot je izvajanje pooblastil, ki jih ima na podlagi člena 16(2) Uredbe št. 1024/2013, v okviru tega očitka niso upoštevne, ker ne morejo biti ustrezni ukrepi v smislu sodne prakse, navedene v točki 61 zgoraj. Namen prenosa teh pooblastil na ECB je namreč, da se ji omogoči zagotavljanje, da kreditne institucije spoštujejo bonitetne zahteve, in ne kaznovanje navedenih institucij (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, točka 212).

67 ECB zato s tem, da se je odločila tožeči stranki v obravnavanem primeru naložiti upravno denarno kazen, ni kršila načela sorazmernosti.

68 Glede na navedeno je treba drugi očitek in zato prvi tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN

69 ECB je v izpodbijani odločbi menila, da mora upravne kazni, ki jih naloži, objaviti brez anonimizacije, razen če so izpolnjeni pogoji iz člena 132(1), prvi pododstavek, točki (a) ali (b), okvirne uredbe o EMN. Ugotovila je, da tožeča stranka ni dokazala, da bi bila škoda, ki bi jo lahko utrpela zaradi objave njenega imena v povezavi s kaznijo, ki ji je bila naložena, večja od škode, ki je neločljivo povezana s to vrsto objave.

70 Tožeča stranka trdi, da je ECB z odločitvijo o objavi naložene denarne kazni brez anonimizacije njenega imena kršila člen 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN, ker je napačno sklenila, da ji taka objava ne more povzročiti nesorazmerne škode.

71 ECB ob podpori Komisije trditve tožeče stranke prereka.

72 V skladu s členom 18(6) Uredbe št. 1024/2013 „ECB objavi sankcije iz odstavka 1 ne glede na to, ali so glede njih vložene pritožbe ali ne, v primerih in v skladu s pogoji, kot so določeni v ustreznem pravu Unije“.

73 Člen 132(1) okvirne uredbe o EMN določa:

„1. ECB objavi na svoji spletni strani brez nepotrebnega odlašanja in po tem, ko je bil o odločitvi uradno obveščen zadevni nadzorovani subjekt, vsako odločitev, s katero se nadzorovanemu subjektu v sodelujoči državi članici naloži upravna denarna kazen, kot je opredeljeno v členu 120, vključno z informacijami o vrsti in naravi kršitve ter identiteti zadevnega nadzorovanega subjekta, razen če bi tovrstna objava:

[…]

(b) povzročila, kolikor je to mogoče ugotoviti, nesorazmerno škodo zadevnemu nadzorovanemu subjektu.

V teh okoliščinah se odločitve o upravnih kaznih objavijo na anonimni podlagi. Druga možnost pa je, da se lahko objava po tem odstavku, kadar je verjetno, da bodo te okoliščine prenehale obstajati v razumnem obdobju, preloži za to obdobje.“

74 Na prvem mestu gre za pomen, ki ga je treba pripisati pogoju, v skladu s katerim mora objava identitete subjekta, ki mu je bila naložena kazen, temu subjektu povzročiti „nesorazmerno škodo“, da bi bila navedena objava na podlagi člena 132(1) okvirne uredbe o EMN opravljena anonimno.

75 Po mnenju tožeče stranke je treba ta pogoj razlagati tako, da vključuje tehtanje resnosti zadevnega ravnanja glede na učinke objave, in sicer tako, da se upošteva represivna narava take objave, in zato, da se spoštuje domneva nedolžnosti zadevnega subjekta.

76 ECB ob podpori Komisije v bistvu trdi, da resnost kršitve ni upošteven dejavnik pri uporabi člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN.

77 Pri določitvi pomena člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN je treba upoštevati ne le njegovo besedilo, temveč tudi njegov okvir in cilje, ki se dosegajo z ureditvijo, katere del je (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2005, VEMW in drugi, C-17/03, EU:C:2005:362, točka 41 in navedena sodna praksa).

78 Poleg tega iz prav tako ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba izvedbeno uredbo, če je mogoče, razlagati tako, da je v skladu z določbami osnovne uredbe (sodba z dne 19. julija 2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, točka 34 in navedena sodna praksa). Ker je bila okvirna uredba o EMN sprejeta na podlagi člena 33(2) Uredbe št. 1024/2013, jo je treba razlagati ob upoštevanju te uredbe.

79 Prvič, pri jezikovni razlagi člena 132(1) okvirne uredbe o EMN iz njegovega besedila izhaja, da ta člen načeloma določa objavo vsake odločbe, s katero se naloži upravna denarna kazen – brez sklicevanja na resnost zadevne kršitve – in da je med informacijami, ki se objavijo, identiteta zadevnega nadzorovanega subjekta. Tako se odločbe o upravnih denarnih kaznih objavijo anonimno oziroma se lahko njihova objava odloži le izjemoma in v dveh taksativno naštetih primerih.

80 Poleg tega v členu 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN za stopnjo resnosti zadevne kršitve ni določeno, da bi pomenila preudarek, ki bi lahko bil upošteven pri priznanju upravičenosti do te izjeme.

81 Zato iz jezikovne razlage člena 132(1) okvirne uredbe o EMN izhaja, da resnost kršitve, ki jo je storila kreditna institucija, ni upošteven preudarek pri odločanju ECB o priznanju upravičenosti do odstopanja iz člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), te uredbe.

82 Drugič, navesti je treba, da to ugotovitev potrjuje besedilo člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013, v skladu s katerim „ECB objavi sankcije iz odstavka 1 ne glede na to, ali so glede njih vložene pritožbe ali ne“. Iz tega nujno izhaja, da je treba vsako kazen načeloma objaviti, ne glede na resnost zadevne kršitve.

83 Tretjič, ta ugotovitev je podprta tudi z upoštevanjem Direktive 2013/36.

84 Ker Direktiva 2013/36 določa pravila o kaznih, ki se uporabljajo za kršitve Uredbe št. 575/2013, je del pravnega okvira, v katerega je umeščen člen 18 Uredbe št. 1024/2013, kar potrjujejo sklicevanja v tem členu na „ustrezno“ oziroma „upoštevno pravo Unije“.

85 V uvodni izjavi 38 Direktive 2013/36 je navedeno, da bi bilo treba zato, „[d]a bi zagotovili, da bodo imele upravne kazni odvračilni učinek, [te kazni] običajno […] objaviti, razen v nekaterih ustrezno opredeljenih okoliščinah“. Iz tega izhaja, da je zakonodajalec želel, da se načeloma vsaka kazen objavi, in sicer zato, da bi se zagotovil odvračilni učinek navedenih kazni.

86 Poleg tega je treba navesti, da člen 68 Direktive 2013/36, ki se nanaša na podrobna pravila za objavo upravnih kazni s strani pristojnih organov, v zvezi s tem sledi pristopu, ki je podoben tistemu iz člena 132(1) okvirne uredbe o EMN, saj na eni strani ta določba prav tako uvaja načelo objave vseh naloženih kazni brez sklicevanja na resnost zadevne kršitve in na drugi strani ni nobene omembe navedene stopnje resnosti med izjemami od tega načela.

87 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, da je treba presojo pogoja iz člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN, ki se nanaša na „nesorazmernost“ škode, povzročene z objavo zadevnega subjekta brez anonimizacije, izvesti zgolj na podlagi ocene posledic takega neobstoja anonimizacije za njegov položaj, in sicer brez upoštevanja stopnje resnosti kršitve, ki je bila ugotovljena v zvezi z njim.

88 Te ugotovitve ni mogoče izpodbiti s poudarkom tožeče stranke glede nujnosti razlage te določbe ob upoštevanju načela domneve nedolžnosti.

89 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba sicer določbe prava Unije razlagati ob upoštevanju temeljnih pravic, ki so sestavni del splošnih pravnih načel, katerih spoštovanje zagotavlja sodišče Unije in ki so zdaj vključena v Listino (glej sodbo z dne 25. maja 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, toča 45 in navedena sodna praksa).

90 Vendar glede na zelo jasen pomen člena 132(1) okvirne uredbe o EMN in člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 ni mogoče odstopiti od razlage, ki izhaja iz točk od 79 do 87 zgoraj. Če bi bilo namreč tako, bi bilo načelo skladne razlage besedil sekundarne zakonodaje Unije podlaga za razlago *contra legem*, česar ni mogoče sprejeti (glej v tem smislu sklep z dne 17. julija 2015, EEB/Komisija, T-685/14, neobjavljen, EU:T:2015:560, točka 31 in navedena sodna praksa). Glede določbe, ki je jasna in nedvoumna, mora Splošno sodišče v primeru ugovora nezakonitosti v smislu člena 277 PDEU preveriti samo njeno skladnost z določbami Pogodbe in s splošnimi načeli prava Unije.

91 Tožeča stranka je sicer navedla ugovor nezakonitosti zoper člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013, vendar ne zato, ker se s to določbo načeloma določa objava upravnih denarnih kazni ne glede na resnost kršitve, temveč le – v okviru tretjega tožbenega razloga – v delu, v katerem se s to določbo določa objava navedenih kazni pred iztekom roka za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču.

92 Na drugem mestu je treba preveriti, ali je ECB v izpodbijani odločbi pravilno ugotovila, da objava kazni brez anonimizacije tožeči stranki ne bi povzročila „nesorazmerne škode“ v smislu člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN.

93 V zvezi s tem je treba najprej zavrniti trditev tožeče stranke, da bi moralo Splošno sodišče nad sorazmernostjo objave kazni, ki ji je bila naložena, opraviti nadzor v okviru neomejene pristojnosti.

94 Tudi če se predpostavi, kot trdi tožeča stranka, da ima Splošno sodišče glede kazni, ki jih naloži ECB na podlagi člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013, neomejeno pristojnost na podlagi člena 261 PDEU, bi bil namreč obseg te neomejene pristojnosti za razliko od nadzora nad zakonitostjo iz člena 263 PDEU strogo omejen na določitev zneska kazni (glej po analogiji sodbo z dne 21. januarja 2016, Galp Energía España in drugi/Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, točka 76 in navedena sodna praksa).

95 Splošno sodišče lahko torej opravi le nadzor nad zakonitostjo tega, kako je ECB uporabila člen 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN.

96 Tožeča stranka meni, da objava kazni ob upoštevanju nizke stopnje resnosti kršitve in njenega kratkega trajanja ni sorazmerna glede na obseg posledic te objave. V zvezi s tem, prvič, poudarja svojo dobro vero, preglednost svojega delovanja na trgu in svoje sodelovanje med upravnim postopkom. Drugič, meni, da že zgolj znesek upravne denarne kazni zadostuje za zagotovitev njenega odvračilnega učinka. Tretjič, poudarja resnost učinkov objave, ki naj bi povzročila škodo njenemu ugledu, kar naj bi povzročilo zmanjšanje tržne vrednosti njenih delnic. Ob sklicevanju na študijo univerze v Oxfordu (Združeno kraljestvo) o rezultatu škodovanja ugledu, ki ga je povzročil vzorec ukrepov za izvajanje predpisov, trdi, da negativne posledice za ugled znatno presegajo znesek kazni ali celo nimajo povezave z njim. Zato naj ne bi bilo sorazmerno objaviti kazen, ki je znašala le 0,03 % prometa. Tožeča stranka se poleg tega sklicuje na vpliv objave kazni, ki jo je ECB naložila drugi kreditni instituciji, na vrednost njenih delnic.

97 Trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na domnevno nizko stopnjo resnosti kršitve, ki jo je storila, iz razlogov, navedenih v točkah od 74 do 91 zgoraj, niso upoštevne v okviru nadzora nad zakonitostjo tega, da je ECB zavrnila, da bi se tožeči stranki priznala upravičenost do člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN.

98 Iz trditev tožeče stranke, ki se nanašajo na učinke objave kazni, ki ji je bila naložena, izhaja le, da lahko objava upravnih kazni, naloženih kreditnim institucijam, negativno vpliva na njihov ugled. Vendar je treba iz razlogov, navedenih v točki 85 zgoraj, ugotoviti, da gre za okoliščino, ki jo je zakonodajalec upošteval oziroma celo poskušal doseči, ko se je odločil za načelo objave kazni, naloženih kreditnim institucijam, da bi se zagotovil njihov odvračilni učinek.

99 Da bi morala ECB uporabiti člen 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN, bi morali biti tako učinki objave kazni brez anonimizacije taki, da bi lahko presegali učinke, ki izhajajo iz škodovanja ugledu, ki je neločljivo povezano s to objavo. Ugotoviti pa je treba, da tožeča stranka ne navaja nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da bi to v obravnavanem primeru lahko bilo tako.

100 Drugi tožbeni razlog je treba zato zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: v bistvu kršitev člena 263, šesti odstavek, PDEU in člena 47 Listine

101 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je ECB s tem, da je določila objavo izpodbijane odločbe pred iztekom roka za vložitev tožbe iz člena 263, šesti odstavek, PDEU, kršila to določbo in člen 47 Listine. V zvezi s tem navaja dva očitka. V okviru prvega očitka navaja ugovor nezakonitosti člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013, ker naj bi bil ta v nasprotju s členom 263, šesti odstavek, PDEU in členom 47 Listine. V okviru drugega očitka ECB v bistvu graja, da ta izraza „brez nepotrebnega odlašanja“ iz člena 132(1) okvirne uredbe o EMN ni razlagala in uporabila tako, da bi bila ta določba v skladu s členom 263, šesti odstavek, PDEU in členom 47 Listine.

Prvi očitek: ugovor nezakonitosti člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013

102 Tožeča stranka meni, da je člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v delu, v katerem določa pravilo obvezne objave upravnih denarnih kazni, ne glede na to, ali kaznovana kreditna institucija vloži tožbo ali ne, v nasprotju s členom 263, šesti odstavek, PDEU in pravico do učinkovitega pravnega sredstva iz člena 47 Listine.

103 V zvezi s tem trdi, da mora biti zoper to, da ECB zavrne anonimno objavo kazni, mogoče vložiti tožbo in da taka tožba v primeru objave denarne kazni pred tožbo postane brezpredmetna. Iz tega sklepa, da ECB denarne kazni ne sme objaviti pred iztekom roka za vložitev tožbe iz člena 263, šesti odstavek, PDEU.

104 ECB ob podpori Sveta in Komisije trditve tožeče stranke prereka.

105 V skladu s členom 18(6) Uredbe št. 1024/2013 „ECB objavi sankcije iz odstavka 1 ne glede na to, ali so glede njih vložene pritožbe ali ne“.

106 Ugotoviti je treba, da se s členom 18(6) Uredbe št. 1024/2013 s tem, da ta določa objavo odločbe o kazni, tudi če bi bila zoper njo vložena tožba, zgolj izvaja člen 278, prvi stavek, PDEU, v skladu s katerim „[t]ožbe, vložene pri Sodišču Evropske unije, nimajo odložilnega učinka“.

107 Ugovora nezakonitosti, ki ga je navedla tožeča stranka, zato ni mogoče sprejeti.

Drugi očitek: v bistvu kršitev člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 in člena 132(1) okvirne uredbe o EMN, kakor se razlagata v skladu s členom 263 PDEU in členom 47 Listine

– Dopustnost očitka

108 ECB in Komisija trdita, da je treba drugi očitek zavreči kot nedopusten na podlagi člena 84(1) Poslovnika, ker je bil prvič naveden v repliki.

109 Navesti je treba, da tožeča stranka v navedbah v zvezi s tretjim tožbenim razlogom iz tožbe ni zgolj trdila, da je člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v nasprotju s členom 263, šesti odstavek, PDEU in členom 47 Listine. V točkah od 117 do 122 tožbe je grajala tudi razlago in uporabo izraza „brez nepotrebnega odlašanja“ iz člena 132(1) okvirne uredbe o EMN, za kateri se je odločila ECB.

110 Zato je treba na podlagi sodne prakse, navedene v točki 56 zgoraj, navedbe iz replike, s katerimi tožeča stranka trdi, da je ECB kršila člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 in člen 132(1) okvirne uredbe o EMN, kakor se razlagata v skladu s členom 263 PDEU in členom 47 Listine, šteti za razširitev očitka iz tožbe.

111 Ta očitek je zato dopusten.

– *Utemeljenost očitka*

112 Tožeča stranka trdi, da je treba člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 in člen 132(1) okvirne uredbe o EMN razlagati v skladu s členom 263 PDEU in členom 47 Listine. Iz tega naj bi izhajalo, da bi morala ECB, kadar jo kreditna institucija obvesti o svojem namenu vložiti ničnostno tožbo zoper odločbo, ki bi jo sprejela, tej instituciji omogočiti, da ima na voljo celoten rok za vložitev ničnostne tožbe, preden to odločbo objavi na svojem spletnem mestu.

113 Tožeča stranka opozarja, da je 15. marca 2018, torej dan po sprejetju izpodbijane odločbe, ECB obvestila, da namerava vložiti tožbo in predlagati odlog izvršitve navedene odločbe. ECB očita, da jo je najprej, in sicer 20. marca 2018, obvestila, da bo objava izvedena med 21. marcem 2018 zvečer in 22. marcem 2018. ECB naj bi šele nato odločila, da bo ta objava izvedena šele 26. marca 2018, če bi bila tožba pri Splošnem sodišču vložena pred 23. marcem 2018. Tožeča stranka v bistvu trdi, da je ECB s tem, da je omejila rok, v katerem je lahko vložila ničnostno tožbo, in ji dala nasprotujoča si navodila v zvezi s tem, kdaj bo upravna denarna kazen objavljena, kršila načelo učinkovitega sodnega varstva iz člena 47 Listine in člena 263, šesti odstavek, PDEU.

114 ECB je v točki 5.10 izpodbijane odločbe odločila, da bo kazen, naložena tožeči stranki, objavljena brez anonimizacije na njenem spletnem mestu, kot se zahteva s členom 132(1) okvirne uredbe o EMN.

115 Kot je bilo navedeno v točki 73 zgoraj, člen 132(1) okvirne uredbe o EMN določa, da ECB na svojem spletnem mestu „brez nepotrebnega odlašanja [objavi] […] vsako odločitev, s katero se nadzorovanemu subjektu v sodelujoči državi članici naloži upravna denarna kazen […], vključno z informacijami o vrsti in naravi kršitve ter identiteti zadevnega nadzorovanega subjekta“.

116 Kot je bilo že navedeno v točki 72 zgoraj, člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 poleg tega določa, da „ECB objavi sankcije iz odstavka 1 ne glede na to, ali so glede njih vložene pritožbe ali ne, v primerih in v skladu s pogoji, kot so določeni v ustreznem pravu Unije“.

117 Kot je bilo opozorjeno v točki 89 zgoraj, je treba določbe prava Unije razlagati ob upoštevanju temeljnih pravic, ki so sestavni del splošnih pravnih načel, katerih spoštovanje zagotavlja Sodišče in ki so zdaj vključene v Listino.

118 Tožeča stranka v obravnavanem primeru trdi, da bi morala ECB v izpodbijani odločbi člen 18(6) Uredbe št. 1024/2013 in člen 132(1) okvirne uredbe o EMN uporabiti tako, da bi ju razlagala v skladu z načelom učinkovitega sodnega varstva iz člena 47 Listine, in sicer tako, da do objave odločbe o kazni, sprejete v zvezi z njo, brez anonimizacije na spletnem mestu ECB ne bi smelo priti pred iztekom roka za vložitev ničnostne tožbe zoper navedeno odločbo, kot je določen v členu 263, šesti odstavek, PDEU.

119 Iz člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 132(1) okvirne uredbe o EMN izhaja, da je treba obveznost, ki jo ta člena nalagata ECB, da načeloma brez anonimizacije objavi odločbe o kazni, izvršiti „brez nepotrebnega odlašanja“ in „ne glede na to, ali so glede njih vložene pritožbe ali ne“, torej neodvisno od obstoja morebitnega pravnega sredstva.

120 Kot je že bilo navedeno v točki 106 zgoraj, v okviru obveznosti, ki je tako naložena ECB, zadostuje uporaba domneve zakonitosti, ki praviloma velja za akte institucij in organov Unije, in zavezujoče narave takih aktov.

121 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se v skladu s členom 297(2), zadnji pododstavek, PDEU o „sklepih, v katerih je določeno, na koga so naslovljen[i], […] uradno obvestijo naslovljenci, učinkovati pa začnejo s takšnim obvestilom“. Poleg tega imajo akti institucij in organov Unije na podlagi domneve zakonitosti, ki velja za te akte in katere izraz je načelo, da tožbe nimajo odložilnega učinka, ki je določeno v členu 278, prvi stavek, PDEU, pravne učinke, dokler niso preklicani, razglašeni za nične v okviru ničnostne tožbe ali razglašeni za neveljavne v okviru postopka predhodnega odločanja ali ugovora nezakonitosti (sodbi z dne 15. junija 1994, Komisija/BASF in drugi, C-137/92 P, EU:C:1994:247, točka 48, ter z dne 21. decembra 2011, Francija/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 74).

122 Obveznost ECB, da odločbe o kazni načeloma brez anonimizacije objavi čim prej in ne glede na obstoj morebitnega pravnega sredstva, dovolj jasno in natančno izhaja iz določb člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 132(1) okvirne uredbe o EMN ter, splošneje, iz domneve zakonitosti in zavezujoče narave aktov institucij in organov Unije, da ne more biti predmet takšne skladne razlage, kot jo predlaga tožeča stranka, ne da bi pripeljala do razlage *contra legem*, ki je s sodno prakso prepovedana (glej točko 90 zgoraj).

123 V teh okoliščinah ni mogoče sprejeti skladne razlage – ki jo zagovarja tožeča stranka in v skladu s katero bi morala ECB počakati na iztek roka za vložitev ničnostne tožbe, preden je brez anonimizacije objavila odločbo o kazni, ki ji je bila naložena – ker je ta v nasprotju z jasno in natančno vsebino določb člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 132(1) okvirne uredbe o EMN, ki sta pravna podlaga izpodbijane odločbe.

124 Če bi se sprejela taka razlaga, bi že zgolj grožnja vložitve ničnostne tožbe na podlagi člena 263 PDEU zoper odločbe, ki jih ECB sprejme na podlagi določb člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 132(1) okvirne uredbe o EMN, pomenila, da bi ECB odložila izvršitev te odločbe do izteka roka iz člena 263, šesti odstavek, PDEU, s čimer bi se poseglo v domnevo zakonitosti in zavezujočo naravo navedenih odločb. Iz sodne prakse pa izhaja, da pravica do tožbe pred sodiščem Unije načeloma nikakor ne posega v domnevo zakonitosti in zavezujočo naravo aktov institucij in organov Unije (glej v tem smislu sodbe z dne 27. junija 2000, Komisija/Portugalska, C-404/97, EU:C:2000:345, točka 57; z dne 22. marca 2001, Komisija/Francija, C-261/99, EU:C:2001:179, točka 26, in z dne 13. decembra 2001, Komisija/Francija, C-1/00, EU:C:2001:687, točka 84).

125 Glede na navedeno je treba drugi očitek in tretji tožbeni razlog zavrniti ter zato tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

126 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka v obravnavanem primeru ni uspela, ji je treba v skladu s predlogi ECB naložiti plačilo njenih stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

127 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Svet in Komisija zato nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **VQ poleg svojih stroškov nosi stroške, ki so nastali Evropski centralni banki (ECB), vključno s stroški iz postopka za izdajo začasne odredbe.**

3. **Svet Evropske unije in Evropska komisija nosita svoje stroške.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. julija 2020.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 2

Postopek in predlogi strank 4

Pravo 5

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in člena 49(1) Listine ter načela sorazmernosti 5

Prvi očitek: kršitev člena 18(1) Uredbe št. 1024/2013 in člena 49(1) Listine 5

Očitek v zvezi s kršitvijo načela sorazmernosti 7

– Dopustnost očitka 7

– Utemeljenost očitka 8

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 132(1), prvi pododstavek, točka (b), okvirne uredbe o EMN 9

Tretji tožbeni razlog: v bistvu kršitev člena 263, šesti odstavek, PDEU in člena 47 Listine 12

Prvi očitek: ugovor nezakonitosti člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 12

Drugi očitek: v bistvu kršitev člena 18(6) Uredbe št. 1024/2013 in člena 132(1) okvirne uredbe o EMN, kakor se razlagata v skladu s členom 263 PDEU in členom 47 Listine 12

– Dopustnost očitka 12

– Utemeljenost očitka 13

Stroški 14